

Phần 13

Chương 49 Oan Gia Ngõ Hẹp

Bất tri bất giác chúng tôi đã nghỉ ngơi được hơn nửa tiếng đồng hồ, mọi người thương lượng với nhau một lát, sau đó chuẩn bị tìm kiếm cửa ra.

Đúng lúc này, Vương Tiên Dao vốn có tâm tư tinh tế bỗng lộ vẻ nghi hoặc, sau đó liền nhìn gian phòng đá này mà không ngừng lăm bằm gì đó, nhưng giọng cô nàng rất nhỏ, chúng tôi không thể nghe rõ, vừa định hỏi xem cô nàng có phải đã phát hiện ra điều gì kỳ quái không thì chợt thấy cô nàng đi tới một góc của gian phòng, hình như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chúng tôi vốn ngỡ Vương Tiên Dao cũng giống như mình, đang tìm kiếm cửa ra, nhưng lại chợt nghe cô nàng hét to một tiếng, trong tiếng hét ngập đầy vẻ kinh ngạc, có lẽ là đã phát hiện ra điều gì đó, thế là chúng tôi lập tức chạy lại.

Vương Tiên Dao chỉ tay vào một góc tường, nói với chúng tôi bằng giọng kinh ngạc: “Mọi người mau nhìn kia!”

Chúng tôi nhìn theo hướng chỉ của Vương Tiên Dao, úi chao, đúng là lạ thật, ở đó có một bộ xương khô. Bởi lẽ bộ xương khô này cũng có màu trắng như đá cẩm thạch trắng, vậy nên khi mới vào đây chúng tôi không hề phát hiện ra.

Bộ xương trắng đó tựa người vào tường, hai tay đặt ngang bên hông, bộ quần áo màu đen trên người sớm đã bạc màu và mục nát, biến thành những sợi vải vụn, tôi nghĩ người này có lẽ đã chết trong gian phòng đá này từ rất lâu rồi. Ngoài ra, bên cạnh thi thể không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì khác nữa.

Lúc này, Tôn Kim Nguyên giống như đã trúng tà vậy, bắt đầu ngó nghiêng xung quanh quan sát mọi thứ, sau đó liền kích động cười vang, nói với chúng tôi: “Ha ha, chúng ta được cứu rồi, đúng là trong chốn mênh mang tự có ý trời!”

Vương Tiên Dao mừng rỡ hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu cũng nhớ ra rồi đúng không?”

Tôn Kim Nguyên gật đầu lia lịa giống như gà con mổ thóc. Tôi rất ngạc nhiên, không biết Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao rốt cuộc đang nói tới chuyện gì, bèn bảo hai người bọn họ đừng úp mở nữa, có gì thì mau nói ra đi.

Vương Tiên Dao cười nói: “Xem trí nhớ của cậu kia, hãy nhớ kĩ lại đi, mười lăm năm trước, chúng ta từng rơi xuống một nơi như thế nào?”

Được Vương Tiên Dao nhắc nhở, trong đầu tôi bất giác sáng bừng lên một tia chớp, toàn thân đều run lên lẩy bẩy, rốt cuộc, rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao lại hung phấn như vậy rồi, xem ra trí nhớ của

tôi thực quá tệ hại. Lẽ ra tôi sớm đã phải nhận ra gian phòng đá này chính là nơi mà chúng tôi từng rơi xuống hồi mười lăm năm trước mới đúng, còn bộ xương khô ở góc tường thì tất nhiên chính là hài cốt của vị tiên bói Trương Duy Trí kia. Nhưng tại sao tôi lại không thấy có ánh sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống nhỉ? Cửa hang nằm ở đó cơ mà?

Tôn Kim Nguyên cười nói: “Nói cậu ngốc mà cậu còn không chịu thừa nhận, bên trên đó nhất định là có cửa hang, có điều bây giờ là buổi tối, nơi này lại là vùng núi non hiu quạnh, làm sao có ánh sáng chiếu xuống được, không tin thì cậu cứ thử ngẩng đầu lên mà nhìn kĩ xem.”

Chẳng cần cậu ta nói cũng sẽ nhìn thật cẩn thận. Đúng thế, trên đỉnh đầu quả nhiên có một cửa hang đen ngòm, nếu không nhìn kĩ thì sẽ rất dễ bị bỏ sót. Lúc này, tôi cũng không tìm được cảm thấy hưng phấn vô cùng, ba chúng tôi giống như những đứa bé đã lâu rồi mới được gặp lại, cùng ôm lấy nhau thật chặt, trong lòng mỗi người đều trào lên những cơn kích động khó có thể miêu tả bằng lời.

Anh gầy vốn không ngốc, lại từng được nghe kể về tao ngộ của chúng tôi hồi mười lăm năm trước, do đó rất nhanh đã hiểu rõ nguồn cơn.

Có điều lúc này, bên ngoài tối như hũ nút, cho dù có ra ngoài được thì con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trong khe núi đó cũng chẳng dễ đi, chưa biết chừng còn bị lạc đường nữa. Mà mấy người chúng tôi đã từ lâu lắm rồi chưa được ngủ yên một giấc, do đó tất cả cùng cho rằng hãy cứ tạm thời ở lại trong gian phòng đá này nghỉ ngơi mấy tiếng đồng hồ, chờ đến khi trời sáng hãy leo ra ngoài.

Có lẽ vì biết mình sắp có thể rời khỏi cái nơi chết tiệt này, tâm trạng chúng tôi bất giác tốt hẳn lên, tất cả đều có thể bình tâm lại nghỉ ngơi. Vương Tiên Dao nói tính mạng của mình đã được miếng ngọc Văn Hương kia cứu, còn tôi và Tôn Kim Nguyên thì cũng đã nhận được bùa Mộ Kim, do đó chúng tôi cần phải cảm tạ tiên bói Trương Duy Trí mới là hợp lẽ.

Tôn Kim Nguyên châm ba điều thuốc lá, đặt trước bộ xương khô của Trương Duy Trí, coi như là thấp nhang cho ông ta, sau đó ba người chúng tôi cùng vái mấy cái trước mặt ông ta để tỏ lòng cảm tạ.

Anh gầy nói Trương Duy Trí là người cùng nghề, lại là tiên bói, theo lý mà nói cần phải tế bái, thế là cũng vái ba cái thật sâu.

Nhưng chính vào lúc này, từ chỗ bức tường ở phía bên trái chúng tôi đột nhiên vọng tới những tiếng động lạ, khi chúng tôi phát hiện ra thì bên trên đó đã xuất hiện một ô cửa ngầm. Chúng tôi vô cùng kinh ngạc, ngàn vạn lần không ngờ được trong gian phòng đá này còn có cửa ngầm khác.

Nhưng chuyện khiến chúng tôi kinh ngạc hơn còn ở phía sau, lúc này không ngờ Nguyên Lương Vương lại dẫn theo gã quân sư mặt lạnh kia cùng với mười

mấy bên binh sĩ đi ra từ trong cửa ngầm. Tôi thẫn mắng một tiếng, tự nhủ vào lúc máu chốt này rồi mà còn gặp phải kẻ địch, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, sớm biết vậy chúng tôi đã trèo ra ngoài từ nãy rồi, còn nghỉ ngơi cái khi gió gì nữa chứ!

Tôn Kim Nguyên làu bàu nói: “Khỉ thật, ông trời đúng là không có mắt, hang đá kia đã sụp xuống như thế mà còn không dè chết được lão yêu quái này.”

Hai mắt Nguyên Lương Vương vẫn đầy tia máu, hấn giận dữ trừng mắt nhìn bốn người chúng tôi, sau đó lạnh lùng nói: “Mau bằm vằm những kẻ tội đáng muôn chết này ra thành ngàn vạn mảnh cho bốn vương!”

Hấn vừa dứt lời, mười mấy gã binh sĩ sau lưng đã như bị trúng tà, nhất loạt rút thanh đao đeo bên hông ra, sau đó gầm lớn một tiếng, xông thẳng về phía chúng tôi.

Anh gậy vôi vàng giao tráp pha lê cho Vương Tiên Dao bảo quản, còn kêu chúng tôi tạm thời lui trở lại cái hang lúc trước, còn mình thì cầm theo thanh đao cổ kia xông về phía đám binh sĩ, rõ ràng là định cầm chân đối thủ cho chúng tôi có thời gian trốn đi.

Chúng tôi thật sự có thể đi được hay sao? Thật sự có thể yên tâm mà đi hay sao? Trong lòng tôi không ngừng tự hỏi như thế, đáp án rất rõ ràng, chúng tôi không thể, cho nên chúng tôi đều quyết định ở lại.

Thấy mấy người chúng tôi không chịu đi, anh gậy tỏ ra rất nôn nóng, sau khi chém ngã mấy tên binh sĩ liền xoay người lại, giận dữ quát to: “Tại sao còn chưa đi? Chẳng lẽ muốn chết hết ở đây à?”

Tôn Kim Nguyên xắn tay áo lên, cất lời đầy khí khái: “Anh cũng coi thường mấy người chúng tôi quá rồi đấy, đã là anh em với nhau thì tất nhiên là phải cùng tiến cùng lùi rồi.” Dứt lời liền chẳng thèm quan tâm xem anh gậy nghĩ thế nào, cứ thế hăng hái xông về phía một tên binh sĩ.

Sau khi trải qua bao phen nguy hiểm, bây giờ lại gặp phải chuyện thế này nữa, trái tim tôi chẳng hề xao động chút nào. Tôi biết, tôi của bây giờ đã chẳng còn sợ hãi bất cứ thứ gì, bao gồm cả cái chết, bởi lẽ chúng tôi đều đã từng đối mặt với cái chết rất nhiều lần rồi.

Tôi và Vương Tiên Dao đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ của đối phương, thế là cùng khẽ gật đầu. Sau đó, Vương Tiên Dao mau chóng cất tráp pha lê vào trong ba lô, cùng tôi hăng hái xông tới trợ giúp Tôn Kim Nguyên và anh gậy.

Anh gậy thấy chúng tôi đã quyết tâm như thế thì tất nhiên không còn gì để nói, chỉ cất tiếng cười vang vẻ sáng khoái vô cùng, sau đó lại một lần nữa vung đao xông lên phía trước.

Đám binh sĩ đó đều mặc giáp, tôi với Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao thì lại không có vũ khí trong tay, càng không có bản lĩnh điểm huyết cao siêu như anh gầy, dựa vào chút sức lực của bản thân căn bản không thể làm gì đám binh sĩ đó cả, chỉ có thể nói là giúp anh gầy cầm chân một số người bên phía đối phương mà thôi.

Anh gầy vừa nhìn đã biết là loại cao thủ từng kinh qua nhiều trận mạc, lúc này hai mắt đều bùng lên những tia sát khí, cứ mỗi đao chém xuống là lại có một tên binh sĩ đổ gục. Cứ như vậy, chỉ sau chừng năm phút, mười mấy tên binh sĩ đó đã bị anh gầy dùng thanh đao cổ sắc bén kia giải quyết hết. Nhưng chúng tôi cũng phải trả giá, đó là cánh tay Vương Tiên Dao bị chém trúng một đao. Chẳng rõ nhất đao ấy sâu đến cỡ nào, chỉ thấy cánh tay cô nàng lúc này đã thấm đẫm máu tươi, không biết là có thể cầm cự thêm được không nữa.

Tôn Kim Nguyên nhìn thấy rất rõ ràng tình trạng của Vương Tiên Dao, tuy ngoài mặt cậu ta không nói gì, nhưng tôi biết rõ, lúc này trái tim cậu ta nhất định là đang nhỏ máu.

Anh gầy vốn có tạo nghệ rất cao trong công phu điểm huyết, thấy vết thương của Vương Tiên Dao không đơn giản thì lập tức bước tới, đưa hai ngón tay ra điểm vào các huyết đạo xung quanh vết thương của Vương Tiên Dao, tạm thời cầm máu, sau đó kêu Tôn Kim Nguyên giúp đỡ băng bó cho cô nàng.

Cùng lúc ấy, Nguyên Lương Vương giận dữ quát to một tiếng, rút thanh đao của mình ra. Thanh đao này bóng loáng sáng lòa, vừa nhìn đã biết là loại đao sắc bén, có lẽ không thua kém gì thanh đao cổ trong tay anh gầy.

Anh gầy thấy Nguyên Lương Vương chuẩn bị đích thân ra tay thì bước lên trước một bước, đứng chắn trước mặt chúng tôi, sau đó trầm giọng nói: “Lần này các cô cậu không cần xen vào nữa. Nguyên Lương Vương là hạng nhân vật ghê gớm, các cô cậu đối đầu với hắn chẳng khác nào đi nộp mạng.”

Lời của anh gầy không sai chút nào, Nguyên Lương Vương vốn xuất thân võ tướng, cả đời giết người vô số, thủ đoạn tất nhiên phi phàm. Nếu nói anh gầy so với đám binh sĩ kia giống như là người lớn so với trẻ con, vậy thì Nguyên Lương Vương so với ba người chúng tôi chẳng khác nào một tay tráng niên so với ba đứa hài nhi còn nằm trong tã lót. Cho nên lần này, chúng tôi thật sự phải nghe lời anh gầy, tuyệt đối không được hành sự lỗ mãng.

Trong mắt chúng tôi, anh gầy là một vị cao nhân ngoài cõi tục ở thế kỉ 21, còn Nguyên Lương Vương thì sao? Dù ở thời cổ đại, hắn chắc cũng có thể tính là một viên mãnh tướng, bây giờ anh gầy và hắn có vũ khí tương đương nhau, liệu trong trận chiến này, ai mới là người chiến thắng cuối cùng đây?

Thấy hai nhân vật nguy hiểm chuẩn bị liều mạng, gã quân sư kia tỏ ra rất tự giác, lập tức tránh qua một bên, không hề có ý tham chiến. Có điều để đề phòng bất trắc, tôi thấy Tôn Kim Nguyên đã giúp Vương Tiên Dao băng bó xong, bèn

nháy mắt ra hiệu cho cậu ta một cái. Tôn Kim Nguyên hiểu ý, liền cùng tôi bước lên trước mấy bước, cẩn thận đề phòng gã quân sư kia

Chương 50

Trận Chiến Cuối Cùng

Lúc này, khí thế của anh gậy và Nguyên Lương Vương đều dâng lên tới mức cao nhất, bọn họ trừng mắt nhìn nhau, đều hận không thể lập tức lấy đi tính mạng của đối phương.

Nguyên Lương Vương bước lên trước một bước, cặp mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mỗi người đang có mặt khiến người ta nảy sinh cảm giác không rét mà run. Thế rồi hần hừ lạnh một tiếng, xông về phía anh gậy chém mạnh một đao, tốc độ cực kỳ nhanh, khí lực ắt hẳn cũng không kém.

Anh gậy không chút hoang mang, lập tức nhích chân lách người qua bên cạnh, dễ dàng tránh được nhát chém này của Nguyên Lương Vương. Nguyên Lương Vương thấy mới chiêu đầu đã hụt thì làm sao cam tâm được, lúc thu đao về lại thừa thế chém ngang ra một nhát về phía bụng của anh gậy, hơn nữa nhát đao nhanh hơn hẳn so với nhát trước, không cho người ta cơ hội né tránh.

Trong cơn nguy cấp, anh gậy nghiêng người đưa đao lên bên hông, vừa hay chặn được nhát đao kia của Nguyên Lương Vương. Một tiếng “keng” vang lên, hai thanh bảo đao va vào nhau tóe lửa.

Nguyên Lương Vương khí lực cực lớn, anh gậy tuy đã chặn được nhát đao này nhưng vẫn phải lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững được.

Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng bàn tay phải cầm đao của anh gậy đang hơi run rẩy, sắc mặt thì dần trở nên tái xanh, cặp mắt sắc bén thì nhìn chằm chằm vào Nguyên Lương Vương, đề phòng hắn đột nhiên tấn công lần nữa.

Anh gậy tự biết khí lực của mình không thể nào so sánh với Nguyên Lương Vương, liền thay đổi sách lược chiến đấu. Anh ta đưa thanh đao trong tay lên, dựa vào thân thủ bất phàm của mình mà đột ngột ra đòn về phía Nguyên Lương Vương, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Chỉ nghe những tiếng vũ khí va vào nhau vang lên không ngớt, sau đó anh gậy phải lùi về chỗ cũ, còn Nguyên Lương Vương thì vẫn đứng im, căn bản chưa hề di chuyển chút nào.

Những chiêu thức vừa rồi của anh gậy thực sự quá nhanh, mấy người chúng tôi không thể nhìn rõ anh ta đã xuất chiêu thế nào, có điều dựa vào số lần vũ khí va vào nhau, có lẽ hai người bọn họ ít nhất cũng đã giao phong mười mấy lần rồi.

Nguyên Lương Vương nhìn anh gậy bằng ánh mắt xem thường, từ một tay cầm đao đổi thành hai tay, chậm rãi đưa tay lên quá đỉnh đầu, rồi toàn thân đột

nhiên run rẩy, vung đao chém mạnh về phía anh gầy. Không khó để có thể nhìn ra, lần này Nguyên Lương Vương dùng khí lực mạnh hơn trước đó rất nhiều, có lẽ hẳn muốn dùng khí lực của bản thân để khiến anh gầy khuất phục.

Anh gầy không dám sơ ý, sợ mình một tay cầm đao thì không đủ lực, bèn đưa tay trái lên giữ chặt phần đầu sống đao, sau đó đưa đao lên chặn đòn chém kia của Nguyên Lương Vương. Có điều sức mạnh của Nguyên Lương Vương thực đã vượt khỏi dự liệu của anh gầy, dù anh ta đã đỡ được nhất đao kia nhưng rốt cuộc vẫn không kìm nổi phải quỳ một chân dưới đất, qua đó đủ thấy khí lực của Nguyên Lương Vương mạnh đến chừng nào.

Nguyên Lương Vương cũng không ngốc, thấy bản thân đã chiếm được thế thượng phong thì thừa cơ chém liên tiếp mấy đao, nhất sau mạnh hơn nhất trước. Anh gầy làm sao chịu nổi những đòn nặng nề như vậy, sau mấy phen chống đỡ, gan bàn tay phải đã rách toạc, máu tươi tức thì chảy xuống dọc theo cánh tay.

Mà lúc này, dưới sức mạnh tuyệt đối, thanh đao cổ trong tay anh gầy không ngờ đã bị khuất phục, rất nhiều chỗ trên lưỡi đao đã quăn cả lại. Nếu Nguyên Lương Vương cứ tiếp tục chém thêm mấy lần nữa, thanh đao cổ kia cho dù không gãy thì e là cũng sẽ biến thành đồ bỏ đi.

Thấy anh gầy rơi vào thế hạ phong, ba người chúng tôi đều vô cùng lo lắng, nếu ngay đến anh gầy cũng không phải là đối thủ của Nguyên Lương Vương, vậy thì chúng tôi lại càng chẳng cần phải nói, chỉ còn nước chờ bị giết mà thôi.

Nhưng nôn nóng chẳng ích gì, cần phải nghĩ ra cách gì đó mới được. Vậy nhưng lúc này, trên người chúng tôi không có vũ khí, thực sự là lòng có thừa nhưng sức không đủ.

Vương Tiên Dao suy nghĩ một lát rồi nhỏ giọng nói với chúng tôi: “Trong ba lô của tớ vẫn còn một sợi dây thừng, không biết có thể dùng được không nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên hơi ngẩn ra, sau đó liền mừng rỡ nói: “Có thể chứ, đương nhiên là có thể rồi”. Vương Tiên Dao vốn đang bị thương ở tay, không thể tùy tiện cử động, thế là Tôn Kim Nguyên liền đi tới giúp cô nàng tháo ba lô xuống, sau đó lấy dây thừng ra.

Dây thừng tuy không có sức sát thương, song lại có thể dùng làm cạm bẫy, chẳng hạn như thắt thành thòng lọng rồi vứt xuống đất, chờ đối phương giẫm chân vào rồi sẽ dùng sức giật mạnh, khi ấy đối phương nhất định sẽ bị ngã bổ nhào.

Nhưng Tôn Kim Nguyên lại nói Nguyên Lương Vương thân thủ ghê gớm, thắt thòng lọng ném ra hẳn chưa chắc đã giẫm chân vào, hơn nữa trong quá trình chiến đấu, anh gầy rất có thể sẽ bị vướng chân vào đó, lỡ như xảy ra chuyện quân ta hại quân mình thì thật là không hay chút nào.

Cho nên Tôn Kim Nguyên không định dùng chiêu đó mà nghĩ ra một biện pháp tốt hơn, đó là hai chúng tôi mỗi người cầm một đầu dây thừng, sau đó

dùng nó như roi mà quất về phía Nguyên Lương Vương. Tuy làm như vậy không thể khiến Nguyên Lương Vương bị thương, song lại có thể làm phân tán sự chú ý của hắn.

Tranh thủ lúc anh gầy vẫn còn cầm cự được, tôi và Tôn Kim Nguyên lập tức hành động. Chúng tôi kéo dài dây thừng ra hết cỡ, sau đó mỗi người cầm một đầu, ra sức quất mạnh về phía Nguyên Lương Vương. Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, thấy mình bị người ta tập kích tuy chẳng đau chẳng ngứa song Nguyên Lương Vương vẫn hết sức tức giận.

Nguyên Lương Vương tức thì xoay người lại, phần nộ nhìn tôi và Tôn Kim Nguyên, chẳng chút nghĩ ngợi, cầm đao mà nhắm về phía chúng tôi mà bước tới, trông bộ dạng thì hình như không giết được chúng tôi quyết chẳng cam tâm. Vậy nhưng, hắn lại quên mất anh gầy.

Đừng nhìn anh gầy lúc này có bộ dạng thoi thóp mà lầm, kỳ thực tốc độ phản ứng của anh ta vẫn rất nhanh nhạy, vừa thấy Nguyên Lương Vương xoay người liền lập tức nắm lấy cơ hội, tung người nhảy vọt lên cao, nhắm thẳng vào lưng Nguyên Lương Vương mà vung đao chém tới.

Nguyên Lương Vương nghe thấy sau lưng có tiếng động lạ thì biết ngay là mình trúng kế, nhưng khi hắn kịp hiểu ra thì đã quá muộn. Nhát đao này của anh gầy vốn nhắm vào lưng hắn, song vì hắn đột ngột xoay người nên đã phát sinh một chút biến hóa, thanh đao cổ kia trực tiếp chém vào bả vai của Nguyên Lương Vương.

Nguyên Lương Vương hét lên thảm thiết. Có điều hắn phản ứng cũng rất nhanh, lập tức vớt thanh đao trên tay đi, đưa tay lên giữ chặt lấy lưỡi đao đang chém vào vai mình, không để anh gầy đẽ xuống tiếp, bằng không chỉ lát sau, hắn sẽ thành kẻ cụt tay mất.

Nhưng anh gầy đương nhiên không chịu cho hắn cơ hội, thừa thế kéo mạnh một cái, thanh đao cổ liền được thu về, còn Nguyên Lương Vương thì đã bị cắt cụt một tay đến sát vai, máu tươi tức thì tuôn ra như suối từ miệng vết thương, khiến hắn đau đớn tột cùng, cứ thế nằm lăn ra đất mà không ngừng co giật.

Thấy chỗ dựa của mình đã đổ gục xuống, tên quân sư kia hết sức sợ hãi, liền thừa dịp chúng tôi không chú ý mà định trốn đi theo cửa ngầm. Có điều anh gầy vốn nhanh tay lẹ mắt, lập tức phát hiện ra ý đồ của đối phương, bèn vung tay phải lên ném mạnh, thanh đao cổ giống như một mũi tên trực tiếp đâm xuyên qua lưng hắn.

Gã quân sư đó chỉ kịp rú lên một tiếng, sau đó ngã gục xuống đất, tức thì tắt thở. Tôi bước đến xem thử, thấy hóa ra thanh đao cổ mà anh gầy vừa ném ra đã đâm xuyên qua tim của tên quân sư, chẳng trách hắn ta lại chết nhanh như vậy.

Sau khi bị chém cụt mất tay phải, Nguyên Lương Vương nằm giãy giụa trên mặt đất, có điều chưa đến nỗi mất mạng. Chúng tôi vốn ngờ hắn đã rơi vào tình

trạng này rồi thì không thể gây ra bao nhiêu nguy hại nữa, nào ngờ hắn lại đột nhiên quát to: “Lũ khốn các ngươi, hãy chết cùng với ta đi!”

Dứt lời Nguyên Lương Vương gắng gượng đứng dậy. Chúng tôi rất tò mò không biết hắn định dùng cách gì để khiến chúng tôi chết cùng. Chẳng ngờ sau khi nói xong câu đó, hắn bỗng cất tiếng cười lạnh vẻ quỷ dị tột cùng, ánh mắt thì ngợp đầy những tia thù hận.

Chúng tôi còn chưa làm rõ ý đồ của hắn thì đã thấy hắn liều mạng lao về phía bức tường sau lưng, sau đó chẳng thèm để tâm tới vết thương trên người, tay trái đưa ra vỗ mạnh vào một khối đá cẩm thạch trắng. Khối đá cẩm thạch trắng đó hơi rung lên rồi cứ thế lún vào trong tường, ngay sau đó ô cửa ngấm mà Nguyên Lương Vương vừa dùng để tiến vào đây đã bị đóng lại.

Nhìn những hành động của hắn, chúng tôi không khỏi cảm thấy hết sức ngạc nhiên, không biết hắn làm vậy là có ý gì, lẽ nào hắn cho rằng đóng ô cửa ngấm kia lại là chúng tôi không thể thoát ra ngoài nữa? Thật nực cười, trên đỉnh đầu chúng tôi vẫn còn một cửa ra nữa cơ mà, lẽ nào không thể dùng để chạy trốn? Hay là hắn vốn không biết tới sự tồn tại của cửa hang phía bên trên?

Nhưng lúc này, Nguyên Lương Vương vẫn không có ý sẽ dừng lại, còn cất tiếng cười vang điên cuồng. Tiếng cười ấy của hắn nghe rất dữ dằn, làm tôi không kìm được nảy sinh cảm giác bất an, trong lòng thầm nhủ chuyện mà hắn định làm e là không đơn giản chút nào.

Chỉ thấy Nguyên Lương Vương lùi về sau mấy bước, bất ngờ ấn vào một viên đá cẩm thạch trắng khác ở trên tường. Đang khi chúng tôi cảm thấy tò mò thì bỗng nghe thấy những tiếng động rất lớn vang lên, kè đó, toàn bộ gian phòng đá đều bắt đầu lung lay dữ dội, hình như có chuyện chẳng lành sắp xảy đến.

Chúng tôi tuy không biết Nguyên Lương Vương đã làm gì, nhưng có thể nhìn ra, nhất định là hắn đã khởi động một cơ quan nào đó cực kỳ ghê gớm.

Trong khoảnh khắc cơn chấn động dừng lại, một cái cửa đá khổng lồ cao năm mét, rộng ba mét bất thành linh được mở ra trên bức tường nằm ở phía đối diện chúng tôi. Nhìn vào bên trong, chỉ thấy cái cửa này tối đen mù mịt, thoát nhìn cứ như miệng của một con quái thú khổng lồ đang há to, hơn nữa phía sau cửa còn ngợp đầy sương mù màu đen quái dị, đậm đặc như là vải đen, đang bắt đầu lan tỏa ra ngoài.

Nhìn vào cánh cửa khổng lồ đó, anh gầy lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẫm: “Lẽ nào cửa tử đã được mở ra rồi sao?”

Tôi bất giác thầm nghĩ, gã Nguyên Lương Vương này đúng là tàn độc, đi đóng cửa ra lại, sau đó mở ra một con đường chết để chúng tôi đi vào. Nhưng hắn đã nhầm, chúng tôi sẽ không bao giờ trúng kế của hắn, bởi lẽ nơi này hãy còn đường khác để thoát ra ngoài, chính là cửa hang ở phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Nếu Nguyên Lương Vương mà biết được việc này, có lẽ sẽ lập tức ngắt lìm ngay tại chỗ.

Trong khi chúng tôi còn đang cười thầm, mùi mấy thứ gì đó trông giống như là xúc tu đột nhiên vươn ra từ phía bên trong cái cửa đen ngòm kia. Những cái xúc tu đó thực sự to lớn vô cùng, thậm chí còn to hơn cả chân người, chúng chỉ khẽ đưa qua một cái mà Nguyên Lương Vương vốn đứng ngay cạnh cửa đã bị quần chặt lấy, sau đó thì bị lôi tuột đi, chẳng có chút phản kháng nào.

Từ phía sau cái cửa đó vọng ra những tiếng kêu thảm thiết tột cùng của Nguyên Lương Vương khiến chúng tôi không kìm được phải rùng mình. Anh gầy vô cùng kinh hãi, kêu chúng tôi mau lùi lại phía sau.

Tôn Kim Nguyên sợ đến nỗi răng va vào nhau lập cập, ngay đến giọng nói cũng trở nên lắp bắp, hơn nữa còn ngợp đầy vẻ sợ hãi: “Những... những cái xúc tu đó... là thứ gì vậy?”

Tôi dám khẳng định, trong số bốn người chúng tôi, chưa có ai từng nhìn thấy cái xúc tu nào to như thế, hoặc có thể nói là ngay đến nghe cũng chưa từng nghe thấy. Vừa rồi tôi nhìn rất kĩ, thấy trên bề mặt những cái xúc tu đó có rất nhiều đường vân hình tròn, hơn nữa bên trên còn đầy dịch nhầy màu xanh sẫm, thoát trông cứ như là giun đất vậy.

Anh gầy nói: “Chẳng biết đó là loại quái thú gì nữa, có điều tôi dám khẳng định, kích thước của nó nhất định là vô cùng to lớn, một khi nó chui ra ngoài, chúng ta đừng hòng sống sót được.”

“Nói đúng lắm, vậy chúng ta mau trốn đi thôi!” Tôn Kim Nguyên nói xong liền lập tức chạy tới chỗ cửa hang trên đỉnh đầu, sau đó nôn nóng vẫy tay gọi chúng tôi, nói tiếp: “Tất cả lại đây giúp một tay đi, chúng ta phải nhanh chóng trèo lên trên, nếu còn chần chừ thì e rằng sẽ hỏng mất.”

Chúng tôi lập tức hiểu ý, vội vàng chạy tới bên cạnh cậu ta. Anh gầy bảo Tôn Kim Nguyên cứ đứng tấn ở đó là được rồi. Tôn Kim Nguyên tuy không hiểu ý anh gầy lắm nhưng vẫn làm theo. Anh gầy nói: “Tôi cần mượn lực từ đùi cậu, cậu nhớ đứng vững vào đấy!”

Chúng tôi lập tức hiểu ý của anh gầy, anh ta muốn tìm một chỗ để mượn lực, sau đó đạp chân vào đó mà nhảy lên trên. Với trình độ nhảy cao của anh gầy thì sau khi nhảy lên hoàn toàn có thể bám vào mép của cái hang tổ chim kia, như thế chúng tôi cũng đỡ phải chông người lên nhau, hơn nữa tốc độ so ra còn nhanh hơn rất nhiều.

Chương 51

Âm Mưu (1)

Nhưng đúng vào lúc này, chuyện bất ngờ đã lại một lần nữa xuất hiện. Khi anh gầy chuẩn bị tung người nhảy lên cao, một sợi dây thừng bỗng nhiên buông xuống phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Đương khi chúng tôi kinh ngạc, một

bóng người đã mau chóng trượt xuống dưới theo sợi dây thừng đó, chúng tôi còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì bóng người đó đã đột nhiên tung cước đá Tôn Kim Nguyên ngã lăn ra đất.

Tôi đang định chạy ra đỡ cậu ta dậy thì một họng sung đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu tôi, hơn nữa bên trên đó còn có lấp bộ phận giảm thanh.

Tôi ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, lập tức giữ nguyên tư thế, không dám động đậy. Người này mặc một bộ đồ bó sát màu đen, mái tóc trắng như cước, trên mặt phủ đầy nếp nhăn, tôi đoán ít nhất lão ta cũng đã phải sáu mươi tuổi, có điều đôi mắt của lão thì lại cực kỳ sắc bén, hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác chút nào.

Tôn Kim Nguyên bị lão già này đá trúng ngực, khó khăn lắm mới bò dậy được, nhưng đúng lúc này lão ta lại lớn tiếng quát: “Không được động đậy, bằng không ta sẽ lấy mạng ngươi.”

Giọng của lão ta nghe cực kì cứng rắn, không giống như đang nói đùa chút nào, chỉ cần Tôn Kim Nguyên không nghe lời, tôi dám khẳng định trăm phần trăm là lão sẽ không chút do dự bóp cò ngay.

Tôn Kim Nguyên liền không đứng lên nữa mà ngồi bệt dưới đất, nhưng cậu ta vừa mới liếc qua phía lão già kia thì đã không kìm được trợn tròn mắt, há hốc mồm, sau đó nhìn lão ta, lắp bắp hỏi: “Su... sư phụ? Sao người lại tới đây? Người làm thế này là có ý gì?” Vừa nói, Tôn Kim Nguyên vừa chỉ tay về phía khẩu súng lục đen ngòm trong tay lão ta.

Cái gì? Lão già này chính là sư phụ của Tôn Kim Nguyên ư? Tại sao lão ta lại tới đây chứ? Tôi bất giác cảm thấy nghi hoặc.

Lão già đó cười lạnh một tiếng, nói với Tôn Kim Nguyên: “Được rồi, chuyện đã đến nước này, ta cũng không giấu giếm ngươi làm gì nữa.”

Lão già đã nói xong liền tránh ra xa, nhưng khẩu súng trong tay thì vẫn chĩa về phía mấy người chúng tôi, mãi đến khi đi đến bên cạnh cửa Tử, lão ta mới dừng lại. Khoảnh khắc này, trong đầu tôi bỗng lóe lên những hình ảnh mà mình mới nhìn thấy cách đây chưa lâu, tư thế đứng của lão già này bây giờ, còn cả cái cửa sau lưng lão ta nữa, thực sự rất giống trong bức tranh của Triệu Cơ.

Phải rồi, chính là như thế, bóng đen mờ hồ kia đứng bên cạnh một cái cửa, trong tay chẳng rõ đang cầm cái gì chỉ về phía bốn người chúng tôi, bây giờ ngẫm lại, thứ mà bóng đen đó cầm trong tay hóa ra là một khẩu súng lục, còn bóng đen đó thì chính là sư phụ của Tôn Kim Nguyên. Nghĩ tới đây, thiếu chút nữa tôi đã kêu lên thất thanh.

Lão già đó cười lạnh một tiếng, bắt đầu hỏi tường lại chuyện xưa, đồng thời nhìn Tôn Kim Nguyên bằng ánh mắt đầy ý vị, nói: “Hơn bốn mươi năm trước, khi đó ta còn rất trẻ, sau khi được nghe kể truyền thuyết về núi Lương Vương thì sư phụ liền hạ lệnh, yêu cầu ta và sư huynh cùng đi tìm bảo vật trong truyền

thuyết. Trời cao không phụ người có lòng, sau bao lần thất bại, bọn ta cuối cùng đã tìm được lăng mộ của Nguyên Lương Vương. Tuy ta và sư huynh đã phải trải qua không ít nguy hiểm, còn thiếu chút nữa chết trong ngôi mộ cổ ấy, song rốt cuộc vẫn lấy được thứ mà mình cần, đó là hai món thần khí tráp pha lê và dạ minh châu.”

Nói tới đây, trong mắt đột nhiên bùng lên những tia hung dữ, lão già đó nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Có điều, sư huynh kỳ thực chẳng lớn hơn ta bao nhiêu, hơn nữa lại được sư phụ thiên vị, do đó chỉ cần y còn sống thì ta sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành người kế tục của sư phụ. Và lại sư phụ cũng đã nói, chỉ cần lần này sư huynh có thể mang về hai món thần khí đó là sẽ truyền ngôi vị lại cho y.”

Lão già đó đưa mắt nhìn chúng tôi, sau đó lại nói tiếp: “Các người thử nghĩ mà xem, ta thân là sư đệ, sao có thể cam tâm được? Nhưng ta không cam tâm cũng vô ích, vì sư huynh võ nghệ cao cường, dù ta có muốn giết y cũng chẳng được.”

Lão già đó chợt nở một nụ cười lạnh. “Có điều trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối, trên đường ta và sư huynh trở về, trời đột nhiên đổ mưa lớn, thế là bọn ta phải vội vã chạy đi tìm kiếm chỗ trú mưa. Chẳng ngờ lại quá trùng hợp, sư huynh vì nhất thời sơ ý nên đã trượt chân rơi vào một hang động trên mặt đường. Ta tới đó xem thử, thấy hang động này sâu vô cùng, nhìn xuống chẳng thấy đáy đâu. Ta vốn định xuống dưới xem thử sư huynh đã bị ngã chết chưa, chẳng ngờ lại có một con chim lớn đột nhiên bay ra làm ta sợ quá, lập tức từ bỏ ngay suy nghĩ này. Ta nhủ thầm đây có lẽ là ý trời, để ta đỡ phải ra tay, chi bằng hãy bỏ đi luôn là xong, để sư huynh ở dưới đó tự sinh tự diệt, dù sao hai món bảo bối kia cũng đang ở chỗ ta rồi.”

Nghe tới đây, trái tim tôi như bị thứ gì đó nện mạnh vào, bởi câu chuyện này thực sự quá quen thuộc, còn chẳng phải chính là câu chuyện mà tiền bối xương khô Trương Duy Trí đã kể trong di ngôn ư? Lẽ nào là lão già trước mắt tôi đây chính là Trịnh Duy Tín - sư đệ của Trương Duy Trí? Lúc này, cả tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không tìm được sừng người ngơ ngẩn.

Một thoáng sau đó, Tôn Kim Nguyên trầm giọng nói: “Thật không ngờ ân sư mà tôi vẫn luôn tín ngưỡng lại là hạng tiểu nhân như vậy. Nếu tôi đoán không nhầm, ông không phải Trịnh Nam Thiên gì cả, tên của ông là Trịnh Duy Tín đúng không? Chẳng trách ông lại thường xuyên nói tới truyền thuyết về núi Lương Vương trước mặt tôi, hóa ra ông cố ý nói để tôi nghe, qua đó mong tôi giúp ông đi tìm bảo vật.”

Trịnh Duy Tín cười lạnh, nói: “Đúng thế, có điều bây giờ người mới biết thì đã quá muộn. Nếu như bốn mươi năm trước ta thật sự có được hai món thần khí đó, mà sư huynh lại đã chết, ta nhất định có thể trở thành người kế tục của sư phụ. Nào ngờ, hai món thần khí mà bọn ta đã phải trải qua trăm nghìn cay đắng

mới lấy được lại là đồ giả. Kết quả sư phụ nói ta muốn dùng thần khí giả để lừa gạt ông ấy, cho nên trong cơn giận dữ đã trục xuất ta ra khỏi sư môn.

Ta thực không thể cam tâm trước thất bại này, cho nên còn phải đến núi Lương Vương thật sự. Sau khi chui vào trong mộ ta đã vô cùng ngạc nhiên, vì bên trong không ngờ lại có người, đó là mấy trăm nô lệ, mà điều càng khiến ta kinh ngạc hơn là Lương Vương vẫn còn sống, hắn vẫn luôn ở trong ngôi mộ này. Khi đó ta cũng không dám tin, có điều sự thật lại bày ra ngay trước mắt, cho nên ta muốn không tin cũng không được.

Sau đó, ta bắt đầu đóng giả làm nô lệ, ngày ngày giúp Nguyên Lương Vương xây dựng thiên cung. Sau ba ngày quan sát, ta rốt cuộc đã làm rõ nguồn cơn mọi sự, đồng thời còn phát hiện ra rất nhiều bí mật của Nguyên Lương Vương. Hóa ra tráp pha lê và dạ minh châu thật sự tồn tại, chúng không chỉ có thể phát ra những tia sáng chói mắt đối phó với kẻ địch, còn có thể khống chế ý chí của người khác.”

Vừa nói, lão vừa nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên. “Kỳ thực trên đời này làm gì có Quỷ Mẫu Cổ, cuốn sách cổ đó chỉ là đồ giả mà ta dùng để lừa gạt người mà thôi, còn đám nô lệ kia chẳng qua là bị thần khí xóa đi tư tưởng cho nên mới biến thành bộ dạng như vậy.”

Tôn Kim Nguyên vẫn không cam tâm, bèn hỏi: “Nói vậy là từ lâu ông đã bày ra cạm bẫy chờ tôi chui vào ư?”

Trịnh Duy Tín khẽ gạt đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy, nhưng người không phải là người duy nhất trúng kế của ta đâu. Người cứ từ từ nghe ta kể hết, sau đó nhất định sẽ còn kinh ngạc hơn, sẽ còn khâm phục sư phụ của người hơn đây.”

Tôn Kim Nguyên phì phui một tiếng, giận dữ nói: “Ông nói vậy là có ý gì?”

Trịnh Duy Tín đắc chí nói: “Đơn giản thôi, trong địa cung, ta chẳng mất bao nhiêu thời gian đã tìm được hang đá mà Nguyên Lương Vương giấu bảo vật, nhưng ngàn vạn lần không ngờ ở đó lại có một luồng sức mạnh thần bí ngăn cản người ngoài tiến vào, chỉ có mình Nguyên Lương Vương là có thể ra vào tự do mà thôi.

Đã không thể lấy được thần khí, ta tất nhiên không cần ở lại thêm làm gì, bèn rời khỏi núi Lương Vương. Nhưng ta không hề vì thế mà bỏ cuộc, vẫn âm thầm tìm kiếm phương pháp phá giải cấm chế của thần khí.

Về sau ta thường xuyên đi lại trong nhân gian, bề ngoài là một vị tiên sinh xem tướng hoặc là một thầy phong thủy, kỳ thực là ngầm dò la các tin đồn có liên quan đến hai món thần khí kia. Thật trùng hợp làm sao, một hôm ta giả trang làm thầy phong thủy đi tới tỉnh Giang Tô, khi đi ngang qua thành phố Cát An thì được ông chủ của một cửa hàng đồ cổ gọi lại.

Ông ta nói ông ta họ Vương, trong nhà có một đứa nhỏ đã đổ bệnh mấy ngày, mời rất nhiều thầy thuốc tới mà vẫn không chữa khỏi, ông ta hoài nghi

đứa nhỏ ấy bị trúng tà, muốn nhờ ta đến xem cho. Ta nghĩ người ta đã gọi mình lại rồi, vậy thì cứ đi xem một chút cũng tốt, dù sao đối phương cũng là người có tiền, chỉ cần giúp được ắt sẽ có hậu lễ tạ ơn.

Sau khi đến nơi, ta lập tức phát hiện nhà ông ta âm khí rất nặng, nhất định là một vùng đất cực âm, nếu sống ở đó lâu dài thì sẽ rất dễ bị đoạn tử tuyệt tôn, chẳng trách đứa nhỏ nhà ông ta lại xảy ra chuyện, tất cả đều là bởi mảnh đất ấy mà ra. Hơn nữa ngoài sân còn có hai cây hòe lớn, lại càng làm cho âm khí tăng thêm, bởi lẽ cây hòe còn có tên gọi khác là cây quý, vốn có tính âm.

Cho nên ta mới nói với ông ta rằng hãy thay đổi hướng nhìn của cửa chính để ngôi nhà này có thể hấp thu nhiều dương khí một chút, còn hai cây hòe kia thì nên lựa ngày mà chặt đi, như thế đứa nhỏ nhà ông ta sẽ không sao nữa.”

Câu chuyện này tôi đã từng nghe một lần rồi, chính là chuyện của Vương Tiên Dao hồi nhỏ. Khi đó cô nàng mắc bệnh nặng, may mà được một thầy phong thủy cứu, chẳng ngờ thầy phong thủy đó lại là Trịnh Duy Tín, chuyện này thật quá trùng hợp.

Toàn thân Vương Tiên Dao run lên lẩy bẩy, rõ ràng cô nàng không ngờ được người từng cứu mạng mình hồi nhỏ lại chính là Trịnh Duy Tín. Cô nàng nhìn chăm chăm vào Trịnh Duy Tín hồi lâu rồi mới nói: “Hóa ra người cứu tôi năm xưa lại chính là ông.”

Trịnh Duy Tín cười vang đắc chí, nói với Vương Tiên Dao: “Đúng vậy, chính là ta. Có điều ta cũng cần cảm ơn người, vì sau khi người khỏi bệnh, ông nội người không chỉ trả cho ta món tiền lớn mà còn tặng cho ta một cuốn sách cổ.

Ông nội người nói ông ta giữ lại cuốn sách ấy cũng vô dụng, bởi vì nội dung bên trong toàn là các câu chuyện thần tiên ma quái. Nhưng cũng chính cuốn sách ấy đã khiến cho ta nhìn thấy được hy vọng của đời mình, bởi vì bên trong đó có ghi lại biện pháp phá giải cấm chế của tráp pha lê và dạ minh châu, ngoài ra còn có một vài đoạn chú giải chi tiết về trận pháp.”

Lão ta chỉ tay vào Vương tiên Dao, nói tiếp: “Mà ta trong khi xem bệnh cho người đã phát hiện trên người người có vết bớt cổ quái kia, liền biết rằng người chính là một trong ba người cần tập hợp để phá giải cấm chế mà sách cổ đã nói tới. Có điều chỉ có mình người thì chưa đủ, cho nên ta cần tìm được hai người có vết bớt đặc biệt khác.

Nhưng ta thật không ngờ nổi phen tìm kiếm ấy lại kéo dài tới mười mấy năm, có điều cũng còn may, ta rốt cuộc đã tìm được người thứ hai có vết bớt đặc biệt.”

“Mà người đó chính là người.” Lão ta nhìn Tôn Kim Nguyên, nói: “Kỳ thực một ngày trước khi cứu người, ta đã phát hiện ra vết bớt đặc biệt trên tay người rồi. Lúc đó, người trẻ tuổi lông bông, đánh nhau với người ta trong quán cơm, ta

vốn cũng chỉ mang lòng xem náo nhiệt, chẳng ngờ vô ý phát hiện vết bót trên tay người, ta liền nghĩ ra một kế sách khiến người cắn câu.”

Kể tới đây, Trịnh Duy Tín không kìm được cười vang đặc chí thêm lần nữa.

Kỳ thực Tôn Kim Nguyên tuy tính cách bộc đồng nhưng rất ít khi đánh nhau với người ta, đặc biệt là sau khi bước vào xã hội, không bởi điều gì khác, chỉ bởi cậu ta rất phóng khoáng, đi đến đâu là kết bạn đến đó, chẳng kết oán với ai bao giờ. Có điều nghĩ kỹ lại, hình như mấy năm trước, Tôn Kim Nguyên có kể với tôi rằng có một lần cậu ta từng một mình đánh nhau với ba tên lưu manh.

Còn nhớ khi đó cậu ta nói mình vì chuyện Vương Tiên Dao kết hôn với người khác mà tâm trạng luôn buồn bực không vui, suốt một thời gian dài lúc nào cũng uống rượu tới lúc say bí tỉ mới về. Có một ngày cậu ta uống rượu trong quán cơm, ba người bên phía đối phương cũng vừa mới vào trong quán cơm đó, thế rồi hai bên chỉ vì một câu nói không hợp mà xông vào đánh nhau. Kết quả là Tôn Kim Nguyên một chọi ba mà cuối cùng vẫn thắng, việc này về sau còn trở thành vốn liếng để cậu ta khoác lác trước mặt tôi nữa.

Trận đánh nhau của Tôn Kim Nguyên lần đó có thể nói hoàn toàn là vì Vương Tiên Dao. Tôi cũng từng kể cho Vương Tiên Dao nghe việc này, cô nàng nghe xong thì hết sức cảm động, nhưng có thể làm gì được chứ? Khi đó, cô nàng đã là vợ của người khác rồi, cho nên cũng chỉ có thể gọi điện cho Tôn Kim Nguyên ngay trong ngày hôm đó, khuyên cậu ta chớ nên suy nghĩ nhiều mà thôi. Hôm nay, chuyện cũ được nhắc lại, khuôn mặt Tôn Kim Nguyên tức thì đỏ lên như ớt khi, ngay đến khóe mắt cũng chẳng dám liếc nhìn về phía Vương Tiên Dao.

Chương 52

Âm Mưu (2)

Có điều Vương Tiên Dao cũng chẳng khá hơn là mấy, bộ dạng hết sức là ngượng ngùng, vội vàng ngoảnh mặt qua một bên. Tới lúc này Tôn Kim Nguyên mới nhìn qua phía Trịnh Duy Tín, cất lời chất vấn: “Cho nên sau đó, ông liền một mực đi theo tôi, cuối cùng ra tay cứu tôi đúng không?”

Trịnh Duy Tín khẽ lắc đầu, hờ hững nói: “Người đúng là ngây thơ quá! Kỳ thực tôi hôm đó, người không hề gặp ma, chẳng qua chỉ lọt vào một trận pháp đơn giản mà ta cố ý bày ra mà thôi. Sau đó, chờ đến khi người cùng đường, ta mới hiện thân cứu người, nói người đã gặp ma. Kết quả là người cảm kích tột cùng, nhất định đòi bái ta làm sư phụ, ta thấy thế thì đành vờ vĩnh nhận người làm đồ đệ thôi, kỳ thực tất thảy đều là vì vết bót trên tay người cả.

Về sau, người moi gan móc ruột kể lại với ta chuyện mấy năm trước người từng tới núi Lương Vương, còn nhìn thấy di cốt của sư huynh ta nữa. May mà

khi đó ta không nói cho người biết tên thật, chỉ tùy tiện bịa ra một cái tên giả, bằng không chỉ e đã bị người nhận ra thân phận rồi.

Nhưng những điều đó đều không phải là trọng điểm, mãi tới khi nghe người nói trên người người và hai người bạn học khác của người đều có một vết bớt đặc biệt, ta mới chấn động tột cùng, sau đó thì mừng rỡ đến nỗi cả đêm không ngủ nổi, cũng chẳng thiết ăn uống gì, bởi lẽ ta rốt cuộc đã tìm được đủ ba người có vết bớt đặc biệt.

Tất cả những điều này cứ như được ông trời định sẵn vậy, không ngờ ba người có chung sứ mệnh lại quen biết nhau từ sớm. Cho nên ta phải lợi dụng người, cố ý nói cho người biết trước kia ta là dân trộm mộ, khiến người sinh lòng tò mò về các ngôi mộ cổ, từ đó khơi lên lòng tham tiền của người, làm người muốn rút mình ra cũng chẳng được.

Về sau, người quả nhiên đã làm đúng theo kế hoạch của ta, cùng các bạn học cũ của người trở lại nơi này lần nữa, còn ta thì đã tới đây trước để chờ các người, hơn nữa còn an bài sẵn tất cả mọi việc một cách chu đáo.” Nói tới đây, Trịnh Duy Tín mỉm cười nhìn qua phía anh gầy.

Anh gầy này giờ đều chẳng nói năng, cũng không có hành động gì, nhưng sắc mặt đã trở nên tái nhợt, đầu cúi thấp, dường như đang sợ hãi điều gì đó. À, phải rồi, anh gầy xưa nay vẫn luôn cẩn thận, nhất định là anh ta đang lo lắng các xúc tu trong cửa đá lại một lần nữa thò ra, do đó mới muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng lại bị đối phương dùng súng chỉ vào, thế nên mới nôn nóng đến nỗi như vậy. Chẳng rõ con súc sinh đó sau khi ăn thịt Nguyên Lương Vương xong đã cảm thấy no chưa, nếu còn chưa no, lát nữa nó nhất định sẽ còn thò ra bắt người lần nữa.

Tôi bất giác có chút nôn nóng, vội nói với Trịnh Duy Tín: “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.” Vừa nói, tôi vừa chỉ vào cánh cửa đá kia. “Bên trong đó có một con quái vật, bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra tấn công chúng ta, có chuyện gì cứ nên chờ ra ngoài rồi hãy nói.”

Trịnh Duy Tín cười lạnh một tiếng, nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, nói: “Nhóc con, người mới bao nhiêu tuổi chứ, lại dám chơi trò lừa gạt với ta sao? Trong ngôi mộ Lương Vương này, ở đâu có cơ quan, ở đâu có đường đi bí mật, ở đâu có dã thú, ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, người nghĩ mình có thể lừa được ta chắc? Có điều, ta cũng không định để cho các người sống sót rời khỏi nơi này.”

Tôi không ngờ Trịnh Duy Tín lại có tính đa nghi như vậy, hoàn toàn coi lòng tốt của tôi là lời nói dối. Tuy tôi cũng muốn giải thích với lão nhưng nhìn sắc mặt lão lạnh tanh thế kia, e rằng nếu tôi nói nhiều, lão nhất định sẽ không chút do dự nổ súng ngay, thế là tôi đành im miệng.

Lúc này, Vương Tiên Dao chợt hỏi Trịnh Duy Tín: “Thì ra là thế, nói như vậy, kẻ nấp ở chỗ kín ném trái nổ về phía chúng tôi chính là ông?”

Trịnh Duy Tín nghe thế thì cười “khùng khục” một hồi, sau đó khẽ gật đầu, nói: “Không sai, mà không chỉ có thế, người khiến đầu gối người trúng độc cũng là ta, người khiến toàn bộ cấm địa sụp xuống vẫn là ta, mà cuối cùng người đưa các người xuống suối vàng cũng sẽ là ta.”

“A!” Vương Tiên Dao kinh hãi kêu lên thành tiếng, nhìn Trịnh Duy Tín bằng ánh mắt không thể tin nổi. “Ông nói cái gì cơ? Việc tôi trúng độc cũng do ông làm ư?”

Trịnh Duy Tín đắc chí nói: “Đúng thế, ta chính là người đã khiến đầu gối người bị trúng độc, bởi vì khi đó các người muốn chạy trốn, nếu các người chạy trốn thành công, kế hoạch mà ta khổ công sắp đặt mấy mươi năm há chẳng phải sẽ đổ bể hay sao? Do đó, ta đã thả ra một con góa phụ đen⁽¹⁾, bởi vì ta biết trên người người có ngọc Thị Độc mà sư huynh để lại, dù có trúng độc cũng không chết được.”

Tôn Kim Nguyên kích động hỏi: “Vậy ông ném trái nỏ cũng là vì muốn ngăn bọn tôi chạy trốn ư?”

Trịnh Duy Tín nói: “Ừm, chính là vì nguyên nhân này. Nhưng các người lại không biết tốt xấu, còn muốn đánh lén ta nữa. Hết cách, ta đành cho nỏ sập đường hầm, khiến các người hết hy vọng chạy trốn.”

Nhưng tôi vẫn còn có một số chuyện chưa hiểu lắm, cho dù Trịnh Duy Tín có chặn đứng đường ra của chúng tôi thì cũng làm sao có thể xác định được rằng chúng tôi có thể thuận lợi tới được cấm địa? Lẽ nào trong chuyện này còn có bí ẩn nào khác? Nhưng nghĩ kỹ lại, không thể thế được, tất cả các cơ quan và cửa ngầm đều là do chúng tôi tự tìm được, hơn nữa còn phải hao tốn rất nhiều công sức, chẳng hề nhận được sự giúp đỡ nào cả. Ngoài ra, từ đầu chí cuối chúng tôi chỉ muốn tìm kiếm cửa ra, cấm địa đó chẳng qua là vô ý xông vào mà thôi.

Còn nữa, lỡ như chúng tôi nửa đường bị Nguyên Lương Vương giết chết thì sao? Một khi chuyện này xảy ra, kế hoạch của Trịnh Duy Tín chẳng phải cũng sẽ đổ bể ư? Không đúng không đúng, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhất định là hắn đã dùng cách gì đó để chỉ dẫn chúng tôi tới cấm địa.

Tôi gằn giọng hỏi Trịnh Duy Tín: “Ông dựa vào đâu mà có thể khẳng định chúng tôi nhất định sẽ tới cấm địa? Có phải ông đã giở trò gì không?”

Trịnh Duy Tín cười vẻ thích chí, nói: “Hà hà, chuyện này thì phải cảm ơn A Thành rồi.”

“A Thành là ai?” Tôi không kìm được thất thanh hỏi.

Trịnh Duy Tín đưa tay ra, chỉ thẳng về phía anh gầy. Anh gầy toàn thân run rẩy, cái đầu lại càng cúi thấp hơn, hoàn toàn không dám nhìn chúng tôi.

A! Anh gầy chính là A Thành trong lời nói của Trịnh Duy Tín ư? Vậy tức là anh gầy với Trịnh Duy Tín là đồng bọn? Tôi thật không dám tin vào điều này.

Cả tôi, Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên đều ngẩn ngơ nhìn anh gầy, rất muốn hỏi anh ta chuyện này là sao, hy vọng anh ta có thể giải thích một chút, nhưng lời đã ra đến miệng mà lại chẳng thể nào nói rõ được.

Trịnh Duy Tín vẫy vẫy tay với anh gầy, nói: “A Thành, mau qua đây, chú đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.”

Anh gầy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ba người chúng tôi bằng ánh mắt áy náy nhưng lại không đi tới bên cạnh Trịnh Duy Tín, còn lạnh lùng nói với lão ta: “Chúng ta đã nói trước với nhau rồi cơ mà, chỉ cần lấy được hai thứ đó là đủ, sao lại còn phải nói hết mọi chuyện ra như thế?”

Tuy ba chúng tôi đều không muốn tin sự thực anh gầy là A Thành, nhưng bây giờ anh gầy đã nói như vậy, rõ ràng chẳng khác nào thừa nhận mình với Trịnh Duy Tín là đồng bọn. Tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không kìm được trợn mắt há mồm nhìn anh ta, trong lòng trào dâng muôn vàn cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Tôn Kim Nguyên chỉ tay vào Trịnh Duy Tín, lạnh lùng hỏi anh gầy: “Anh thật sự là đồng bọn của lão ta ư?”

Anh gầy không trả lời, chỉ khẽ gật đầu về lúng túng. Tôn Kim Nguyên thấy anh gầy đã thừa nhận thì vô cùng giận dữ, không kìm được cất tiếng mắng lớn: “Khôn kiếp, bọn tôi coi anh là anh em, không ngờ anh lại lừa gạt bọn tôi như thế!”. Nói rồi giờ nắm đấm lên, làm bộ định đánh anh gầy.

Trịnh Duy Tín hươ nhẹ khẩu súng trong tay, giận dữ quát Tôn Kim Nguyên: “Người mà dám làm bừa, ta không ngại tiền người lên đường luôn đâu.”

Tôn Kim Nguyên không thể phát tác, đành cố nén cơn giận đứng im một chỗ, nhưng cặp mắt tràn đầy lửa giận thì vẫn nhìn chăm chặp vào anh gầy.

Vương Tiên Dao cười lạnh một tiếng, quay qua hỏi Trịnh Duy Tín: “Ông quả đúng là đa mưu túc trí, nhưng tôi vẫn còn một chuyện chưa hiểu, tại sao ông có thể tính chuẩn được là bọn tôi và A Thành sẽ bị nhốt vào cùng một phòng giam? Tôi nhớ là trong địa lao có bốn phòng giam cơ mà.”

Trịnh Duy Tín đáp: “Chuyện này thì đơn giản thôi. Bởi vì ta dám chắc có thể khiến ba người các người bị nhốt vào địa lao, vậy nên đã cho A Thành lên vào trong địa lao trước các người một ngày và nấp vào chỗ kín, chỉ chờ các người tới là sẽ giả bộ tình cờ gặp mặt.”

Tôn Kim Nguyên giận dữ nói: “Mẹ kiếp, cho dù hắn có lên vào trong địa lao trước một ngày thì cũng không thể tính trước là bọn tôi sẽ bị nhốt vào phòng giam nào được.”

Nghe thấy thế, Trịnh Duy Tín không kìm được cất tiếng cười vang, nói: “Đừng có ngốc nữa, A Thành biết Súc Cốt công, có thể đi lại tự do giữa các phòng giam, vậy nên bất kể các người bị nhốt vào phòng giam nào thì y cũng có thể tới đó gặp các người được cả.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, Súc Cốt công? Đó không phải là môn công phu chỉ có trong phim ảnh hay sao? Lẽ nào trên đời này thật sự tồn tại loại bản lĩnh như vậy? Xem ra sự hiểu biết của tôi về thế giới quả là ít ỏi quá rồi.

Thấy mấy người chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào anh gầy vẻ kinh ngạc không thôi, Trịnh Duy Tín lại nói tiếp: “Đầu đuôi mọi chuyện kỳ thực rất đơn giản, để ta nói hết với các ngươi, kéo không các ngươi lại phải làm quỷ hồ đồ. Thực ra ta với A Thành đã tới địa cung này mấy lần rồi, bọn ta không chỉ biết rõ nhược điểm của các xác chết biết đi, hơn nữa còn nắm được quy luật đi lại của Nguyên Lương Vương, thế nên A Thành mới có thể thuận lợi lên vào trong địa lao.

Sau khi ba người các ngươi tới, A Thành đã bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của y, đó là đưa các ngươi tới cấm địa. Sau khi các ngươi từ chỗ cúng tế chạy ra, trong lòng đã nảy sinh ý niệm chạy trốn, mà A Thành thì lại không tiện ra mặt ngăn cản các ngươi, thế là ta đành cho nổ sập đường hầm đó, khiến các ngươi quay trở về theo kế hoạch. Tất cả các cơ quan, cửa ngầm ở đây, ta và A Thành kỳ thực đều đã biết cả, thế nên các ngươi đã được A Thành đưa dần từng bước tới chỗ cấm địa.”

Tôn Kim Nguyên tức tối trừng mắt nhìn anh gầy, cất tiếng mắng lớn: “Giỏi lắm, ngươi đúng là giỏi diễn kịch đây! Cơ quan trên chiếc long y làm bằng vàng ròng đó chắc là ngươi cố ý để ta tìm được đúng không? Chẳng trách khi đó ngươi lại chẳng hề nôn nóng, để mặc cho ta làm bừa ở đó, hóa ra mọi chuyện đều đã nằm trong tầm khống chế của ngươi rồi.”

Bất kể Tôn Kim Nguyên giễu cợt thế nào, anh gầy từ đầu chí cuối đều không đáp lại, chỉ không ngớt thở dài vẻ đầy cay đắng.

Vương Tiên Dao không kìm được hỏi tiếp anh gầy: “Lúc ở thiên cung, anh đã để cho Tôn Kim Nguyên mở cỗ quan tài pha lê đó ra, có phải anh muốn thừa dịp chúng tôi bị cỗ quan tài pha lê đó thu hút sự chú ý để đi mở một cơ quan khác đúng không? Chắc hẳn cơ quan đó cực kỳ kín đáo, nếu anh mở nó ra ngay trước mặt chúng tôi thì sẽ khiến chúng tôi nghi ngờ, cho nên anh mới tách khỏi chúng tôi như thế, đúng vậy không?”

Anh gầy rớt cuộc không nhìn nổi nữa, bèn hờ hững đáp lời Vương Tiên Dao: “Cô nói rất đúng. Có điều tôi ngàn vạn lần không ngờ được thứ nằm trong cỗ quan tài đó lại là một con Hắc Hung, khi cô đến tìm tôi cầu cứu thì tôi vừa mới bò ra từ trong cửa vào cấm địa. Có điều vẫn còn may, cô không hề phát hiện ra điểm khả nghi nào.”

Trịnh Duy Tín lại giành lên tiếng: “Kỳ thực về sau, A Thành kêu các người xuống địa đạo trước cũng là có nguyên nhân đấy, bởi vì khi đó ta cũng đang có mặt. Chờ sau khi ba người các ngươi xuống địa lao cả rồi, ta và A Thành đều hợp sức giết chết con Hắc Hung kia, sau đó thì thương lượng kế hoạch bước tiếp theo.

Nhưng ta thật không sao ngờ nổi, chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, A Thành đã thay đổi, trở nên mềm lòng hơn, bảo ta đừng giết các người, còn nói chỉ cần lấy được hai món đồ kia là được rồi. Khi ấy tuy ta rất tức giận nhưng vẫn phải giả vờ đồng ý, bởi vì ta không muốn vào thời khắc cuối cùng lại xảy ra vấn đề gì.”

Nói tới đây, khuôn mặt già nua của Trịnh Duy Tín bỗng trở nên âm u vô hạn, lão lạnh lùng nhìn anh gầy, nói tiếp: “Về sau, các người thuận lợi phá được sức mạnh của cấm chế, thành công lấy được tráp pha lê và dạ minh châu. Vốn dĩ theo kế hoạch ban đầu, A Thành sẽ nhân lúc hỗn loạn, đoạt lấy tráp pha lê và dạ minh châu từ trong tay các người, sau đó nhanh chóng quay trở lại bên cạnh ta, rồi ta sẽ dùng trái nổ cho nó nổ hết toàn bộ hang đá.

Như thế, các người cùng với đám người Nguyên Lương Vương sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, và bí mật của ta cũng sẽ không bao giờ bị người ta phát hiện. Chẳng ngờ, A Thành lại đã vì cứu các người mà bị trọng thương.”

Trịnh Duy Tín chỉ tay vào Tôn Kim Nguyên, nói tiếp: “Ta biết, chỉ dựa vào ba người các người thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Nguyên Lương Vương, mà ta lại sợ A Thành có bề gì, thế là đành châm ngòi một phần trái nổ, thu hút sự chú ý của Nguyên Lương Vương về phía ta. Nhưng ta thật không ngờ lòng núi này lại sụp xuống ghê gớm như vậy, khiến các người bị rơi vào trong những khe nứt hình thành khi đó. Ta vốn định theo các người xuống dưới, chẳng ngờ các khe nứt lại nhanh chóng bị đất đá lấp đi mất. Hết cách, ta đành quay trở về theo đường cũ, đồng thời ở lại chỗ cửa ra duy nhất này để chờ các người.”

Nói như vậy là anh gầy và Trịnh Duy Tín cũng không hoàn toàn giống nhau, bởi vì anh ta vẫn còn có lương tri. Tôi chợt nhớ tới một việc, bèn hỏi anh gầy: “Lúc trước, anh yêu cầu chúng tôi bán tráp pha lê và dạ minh châu cho anh, kỳ thực chính là để cứu mạng chúng tôi đúng không?”

Anh gầy không trả lời tôi, nhưng tôi có thể nhìn ra, tâm trạng anh ta lúc này chẳng hề dễ chịu chút nào. Có lẽ vì bốn người chúng tôi đã ở bên nhau trong suốt những ngày vừa qua, lại cùng kinh qua sinh tử, do đó giữa hai bên đã nảy sinh một thứ tình cảm khó có thể diễn tả bằng lời, trái tim anh gầy cũng vì thế mà dao động, không muốn ra tay tàn độc với ba người chúng tôi.

Tôi bất giác thảm cảm thán, cảm thán sự vô thường của vận mệnh, bởi tôi chưa từng nghĩ rằng chuyến du lịch đơn giản mười lăm năm trước lại có thể gây ra nhiều chuyện sóng gió như thế. Dường như ngay từ ngày tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao tề tựu với nhau tại ngọn núi Lương Vương này mười lăm năm trước, tất cả mọi chuyện đã được an bài sẵn rồi, và chúng tôi không có lựa chọn nào khác, cuối cùng đã cất bước đi lên con đường mà mình nhất định phải đi qua.

Tôi cũng rất cảm thán trước sự xấu xí của tính cách con người, nếu bây giờ bạn hỏi tôi trên đời này thứ gì là đáng sợ nhất, vật thì tôi hoàn toàn có thể nói

với bạn rằng, đó chính là lòng người. Sự đáng sợ của lòng người không phải là ở chỗ nó tàn độc biết bao nhiêu, mà là ở chỗ nó rất giỏi ẩn náu, rất giỏi ngụy trang, thậm chí ngay đến bản thân bạn cũng chẳng biết nó đang nghĩ cái gì. Nó giống như thời tiết tháng Sáu vậy, nói biến đổi là biến đổi ngay, khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Ghi chú:

1. Góa phụ đen là một loài nhện cực độc.

Chương 53

Kết Cục

“Được rồi, bây giờ các người đã biết hết mọi chuyện, cũng đến lúc phải lên đường rồi.” Nói xong, Trịnh Duy Tín đưa bàn tay phải cầm súng lên, chỉ vào Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Đồ nhi ngoan, người đã giúp vi sư không ít chuyện, ta sẽ để người được chết một cách sáng khoái.”

Thấy Trịnh Duy Tín định giết Tôn Kim Nguyên, tôi và Vương Tiên Dao không thể trơ mắt nhìn, nhưng hai chúng tôi còn chưa kịp có hành động gì thì Trịnh Duy Tín đã lại chĩa họng súng về phía chúng tôi, cười lạnh, nói: “Đừng có làm bừa, cũng đừng nôn nóng, cứ từng người từng người một, rồi cuối cùng các người sẽ được đoàn tụ với nhau ở một nơi khác thôi.”

Anh gầy chột lại nói: “Anh không thể giết bọn họ được! Bọn họ đã đồng ý giao thần khí ra rồi mà, việc gì còn phải lạm sát người vô tội chứ?”

Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều tỏ ra hết sức ngạc nhiên, không ngờ vào lúc này rồi mà anh gầy còn cất lời cầu xin giúp chúng tôi. Trịnh Duy Tín lạnh lùng nói: “Chú thì hiểu cái gì? Người làm đại sự cần biết dùng thủ đoạn tàn độc, mà bọn chúng lại biết quá nhiều rồi, nhất định phải diệt khẩu mới được.”

Rồi lão ta lại nhìn qua Tôn Kim Nguyên, nói tiếp: “Đồ nhi ngoan, vi sư tiễn người lên đường đây.” Dứt lời liền không chút do dự bóp cò khẩu súng lục trong tay.

Đúng vào lúc tiếng súng vang lên, anh gầy đột nhiên nhào tới, đẩy ngã Tôn Kim Nguyên xuống đất, có điều anh ta cũng vì thế mà trúng đạn vào lưng. Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng trôi, tất cả mọi người đều không nói năng gì, trên mặt ngập đầy vẻ kinh ngạc, cặp mắt lạng lẽ dõi nhìn tất thấy.

Không lâu sau, anh gầy phun ra một ngụm máu tươi, mặt mày nhăn nhó nói với Tôn Kim Nguyên đang nằm dưới người mình: “Người anh em, xin lỗi, hy vọng... hy vọng cậu có thể... cậu có thể tha thứ cho...” Chữ “tôi” cuối cùng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì anh gầy đã run lên lẩy bẩy, sau đó vĩnh viễn nhắm đôi mắt lại, cứ như thế mà qua đời.

Tôn Kim Nguyên như vừa choàng tỉnh khỏi giấc mộng, nước mắt tức thì lăn chã tuôn rơi. Cậu ta lay mạnh bờ vai của anh gầy, lớn tiếng hét lên: “Anh gầy, anh gầy, anh đừng dọa tôi mà! Lão Tôn tôi tha thứ cho anh rồi đấy, anh mau nói gì đi! Anh không thể chết như vậy được, tôi còn chưa dẫn anh tới quê tôi tán gái mà, anh không thể khiến tôi nói mà không giữ được lời!”

Cuối cùng, Tôn Kim Nguyên gào khóc thảm thiết, cứ thế ôm chặt lấy thi thể anh gầy, trong lòng trào lên nỗi thương tâm tột độ, chẳng khác nào đã biến thành một người mất hồn.

Thấy phát súng của mình bắn trúng vào người của anh gầy, Trịnh Duy Tín đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không ngờ cũng tuôn rơi hai hàng lệ nóng, thật không ngờ một người lòng dạ tàn độc như lão ta mà cũng có lúc thương tâm vì người khác như vậy. Có điều, tôi chỉ thấy những giọt nước mắt của lão đầy vẻ giả tạo, trong lòng hận không thể ăn thịt lão ngay tại chỗ.

Nhưng tôi đã nhầm, hai hàng nước mắt của Trịnh Duy Tín thật sự là từ trong tâm khảm chảy ra. Chỉ nghe lão nhìn anh gầy mà hét lớn: “Em trai, em không thể chết như vậy được!” Sau đó liền bật khóc nức nở.

Nghe thấy thế, chúng tôi đều bất giác sững người, thật không ngờ anh gầy lại là em trai của Trịnh Duy Tín, chẳng trách lão ta lại thương tâm như vậy, lão không ngờ đã lỡ tay bắn chết em trai của mình. Cũng chính vì như thế, Trịnh Duy Tín trở nên điên cuồng, đột ngột vung tay đoạt lấy chiếc ba lô leo núi trong tay Vương Tiên Dao, sau đó nhanh chóng lùi sang một bên. Lão lạnh lùng nhìn chúng tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các ngươi đã hại chết em trai ta, ta nhất định phải khiến các ngươi không được chết một cách tốt đẹp, ta nhất định phải đưa các ngươi xuống dưới đó cùng với em trai ta.”

Trịnh Duy Tín nói xong liền giơ khẩu súng trong tay lên định bắn chúng tôi, nhưng cổ nhân nói chẳng sai, thiện có thiện báo ác có ác báo, lão rút cuộc đã chẳng thể đạt được ý đồ. Chính vào lúc này, mười mấy cái xúc tu khổng lồ đột ngột thò ra từ phía sau cửa đá, Trịnh Duy Tín không ngờ sau lưng mình lại có điều cổ quái đến như thế, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị quán chặt lấy. Lão không cam tâm cất tiếng hét to: “Sao lại như vậy chứ? Đây là cái gì thế?”

Chẳng bao lâu sau, thân thể Trịnh Duy Tín đã bị che khuất hoàn toàn, bởi lẽ mười mấy cái xúc tu khổng lồ kia đã phủ kín toàn thân lão rồi. Lúc này, đám xúc tu dường như vẫn chưa định rút trở vào trong cửa đá, vẫn dừng lại ở đó như đang chờ đợi điều gì. Tôi và Vương Tiên Dao đều vô cùng sợ hãi, vội dìu Tôn Kim Nguyên đang thương tâm tột độ tránh tới một góc của gian phòng đá, mắt nhìn chăm chú vào đám xúc tu, đề phòng chúng đột ngột tấn công.

Cũng may, đám xúc tu kia chỉ dừng lại tại đó một lát rồi rút trở về. Chính vào lúc này, Tôn Kim Nguyên giống như đã nổi điên, bất chấp nguy hiểm lao tới trước thi thể anh gầy, đỡ thi thể anh gầy dậy, miệng không ngừng lầm bầm: “Người anh em tốt, tôi đã hiểu lầm anh rồi, tôi đã hiểu lầm anh rồi!”

Vương Tiên Dao cất lời khuyên nhủ: “Kim Nguyên, không còn thời gian nữa, chẳng biết con quái vật đó khi nào thì lại thò xúc tu ra, chúng ta nên mau mau rời khỏi đây thì hơn.”

Tôn Kim Nguyên là một người rất trọng tình nghĩa, anh gầy vì đỡ đạn cho cậu ta mà chết, do đó cậu ta vô cùng thương tâm, thực sự không muốn để thi thể anh gầy ở lại đây. Vương Tiên Dao lại tiếp tục khuyên: “Kim Nguyên, tớ biết là cậu rất buồn, bọn tớ kỳ thực cũng như vậy cả, nhưng chúng ta không thể ở đây chờ chết được!”

Chính vào lúc này, động tĩnh ở phía bên trong ô cửa đá càng lúc càng lớn, như thể có vô số con tuấn mã đang chạy như bay trong đó vậy. Kế đó, một luồng sáng màu trắng chói mắt từ bên trong chiếu ra, thoạt trông quen thuộc vô cùng, khỏi cần nghĩ cũng biết là có nguồn gốc từ tráp pha lê và dạ minh châu. Tôn Kim Nguyên thấy tình hình nguy cấp thì cũng không muốn làm liên lụy tới mọi người, bèn nói tôi và Vương Tiên Dao hãy đi trước, cậu ta sẽ theo sau ngay.

Ba người chúng tôi trước giờ chưa từng có quy tắc là ai trước ai sau, Tôn Kim Nguyên đã không chịu đi, tôi và Vương Tiên Dao đương nhiên không thể rời đi trước được. Tôn Kim Nguyên không nói gì, chỉ bẻ thi thể anh gầy đi về phía trước, tới chỗ thi hài của Trương Duy Trí thì mới dừng lại. Sau đó, cậu ta đặt thi thể anh gầy xuống bên cạnh di hài của Trương Duy Trí, lặng lẽ quỳ xuống.

Tôi và Vương Tiên Dao cùng đi tới bên cạnh Tôn Kim Nguyên rồi cũng giống như cậu ta, quỳ xuống trước thi thể của anh gầy. Tôn Kim Nguyên lấy một bao thuốc lá từ trong túi áo, rút rá ba điếu rồi châm lửa, đặt xuống trước thi thể anh gầy. Sau đó, cậu ta cũng tự châm cho mình một điếu, cứ thế quỳ trước thi thể anh gầy mà lặng lẽ hút thuốc.

Sau khi hút xong điếu thuốc đó, Tôn Kim Nguyên buồn bã khom người vái lạy anh gầy ba vái rồi lại tháo chiếc bùa Mô Kim vốn đeo trên cổ xuống, đặt lên di cốt của Trương Duy Trí.

Tôi và Vương Tiên Dao làm theo cậu ta, lấy bùa Mô Kim và ngọc Văn Hương trên người xuống, vì ba món đồ này vốn không thuộc về chúng tôi, nên để chúng đi theo chủ nhân của chúng là tốt nhất.

Lúc này, con quái vật bên trong cửa đá chẳng biết là bị làm sao, gào rít lên âm ỉ, âm thanh vô cùng đáng sợ, như tiếng chuột kêu, lại như tiếng trẻ con khóc. Cùng lúc ấy, luồng sáng chiếu ra từ tráp pha lê và dạ minh châu lại càng rực rỡ hơn, cứ như một ngọn lửa nóng bỏng từ phía bên trong phun ra. Sau đó, toàn bộ địa cung bắt đầu rung lên dữ dội, chẳng khác nào đang xảy ra động đất.

Ba người chúng tôi không dám dừng lại thêm một giây phút nào, vội túm lấy sợi dây thừng mà Trịnh Duy Tín thả xuống, dốc hết sức mình trèo lên trên. Dọc đường, vách hang xung quanh liên tục có đất đá rơi xuống, cái hang này có lẽ sắp sụp đến nơi rồi.

Sau khi chúng tôi bò ra từ trong hang động đó, trời còn chưa sáng hẳn, phía đằng đông chỉ mới có mấy tia sáng lơ mờ ló dạng mà thôi, nhưng bình minh cũng sắp đến rồi. Chẳng bao lâu sau, hang động mà chúng tôi vừa bò ra khỏi đã bị đất đá lấp kín, còn con rung lắc thì vẫn chưa dừng lại. Tôn Kim Nguyên thấy tình hình có vẻ không ổn thì vội vàng hét to: “Mau chạy đi!”, vì toàn bộ núi Lương Vương sắp sụp xuống đến nơi rồi.

Ba người chúng tôi dốc hết sức lực chạy về phía trước, chẳng rõ là đã chạy bao lâu, nhưng ít nhất cũng phải chạy được quãng hai cây số rồi. Tôn Kim Nguyên chạy nhanh nhất, phát hiện ở phía không xa trước mặt có một sườn núi thấp, bèn bảo chúng tôi chạy qua bên đó, nói rằng những nơi địa thế cao thì sẽ ít phải chịu ảnh hưởng của động đất hơn.

Sau khi chạy đến sườn núi đó, chúng tôi đều đã cạn kiệt sức lực, không sao chạy tiếp được nữa. Ba người chúng tôi cùng nằm ngửa trên mặt đất, thở dốc không ngừng.

Không lâu sau thì trời sáng hẳn, ánh dương đầu tiên rọi xuống thân thể chúng tôi, vừa ấm áp lại vừa thoải mái, chúng tôi tốt cuộc đã được trở lại mặt đất, rốt cuộc đã lại được thấy thế giới bên ngoài.

Con rung lắc kéo dài hơn một tiếng đồng hồ mới từ từ dừng lại. Chúng tôi đứng trên sườn núi, ngẩn người nhìn về phía núi Lương Vương, nhưng lúc này làm gì còn núi Lương Vương nữa, nó đã bị chôn vùi dưới lòng đất rồi, chỉ còn chóp núi là vẫn lộ ra bên ngoài mà thôi.

Tất cả mọi chuyện hết như mộng ảo xuất hiện trước mắt chúng tôi, tôi thật sự nghi ngờ rằng chúng tôi chỉ vừa gặp phải một con ác mộng, tất thảy đều không hề chân thực. Tự nơi đáy lòng tôi không kìm được thâm cảm thán, chuyện đời như mộng, sau khi tỉnh giấc, mọi điều trong mộng đều sẽ thành không, đọng lại sau cùng vẫn là câu nói đó: Vạn sự chớ cưỡng cầu, cưỡng cầu tất hồi hận.

Năm năm sau, tôi đang ngồi trước máy tính xem một cuốn sách có tên gọi Chuyện cũ của tôi, mà tác giả cuốn sách không phải ai khác, chính là bản thân tôi. Lúc này, điện thoại của tôi đột ngột đổ chuông, tôi tiện tay vớ lấy ấn nút nghe. “A lô! Ai vậy?”

Người ở đầu máy bên kia dường như rất hưng phấn, lớn tiếng hét lên với tôi: “Vân Sơn, là tớ đây, tháng sau tớ và Tiên Dao kết hôn. Đến lúc đó, cậu nhất định phải tới uống rượu mừng đấy nhé!”

Hóa ra là điện thoại của Tôn Kim Nguyên gọi tới, khi đó tôi bất giác ngẩn người, đã năm năm rồi, rốt cuộc cậu ta đã cura đồ được Tiên Dao. Tôi cười, nói: “Ha ha, người anh em giỏi lắm, rốt cuộc đã thoát khỏi kiếp độc thân rồi, tớ xin có lời chúc mừng nhé!”

Sau đó, ở đầu máy bên kia có chút ồn ào, và rồi một giọng nói khác vang tới: “Tớ nói này Vân Sơn, mấy năm không gặp, cái miệng của cậu lợi hại hơn Kim

Nguyên nhà tớ nhiều rồi đây! Tớ nói với cậu nhé, tháng sau bọn tớ kết hôn, có tới hay không thì cậu tự xem mà làm đi!”

Tôi cười hà hà, nói: “Tới, nhất định phải tới chứ, đã là Kim Nguyên nhà các cậu rồi, tớ có thể không tới được sao? Tới lúc đó, tớ nhất định phải náo loạn động phòng của các cậu một phen ra trò mới được.”

“Nghe cậu nói kia, nhớ kĩ đây, mừng Tám tháng sau bọn tớ kết hôn. Đến lúc đó, cậu nhớ tới sớm một chút, bọn tớ còn có chuyện quan trọng khác cần nói với cậu.” Tôn Kim Nguyên ở bên cạnh bổ sung thêm.

“Có chuyện gì mà thần bí thế hả? Nhất định phải chờ tới khi hai đứa cậu kết hôn mới có thể nói với tớ được sao? Có phải là hai đứa cậu có tin mừng rồi không vậy?” Tôi cười xấu xa, hỏi.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Vậy thì tớ nói với cậu luôn. Cậu còn nhớ con xén tóc khổng lồ mà chúng ta từng giết trong ngôi mộ cổ của Nguyên Lương Vương không? Trong bụng nó có một tờ giấy trắng, mà đó kỳ thực là một tấm bản đồ kho báu, hơn nữa còn mới được tớ và Tiên Dao tình cờ phá giải được. Tớ với Tiên Dao đã tính kĩ rồi, sau ngày tân hôn sẽ đi tìm kho báu luôn, mà cậu nhất định phải đi cùng bọn tớ đây, bằng không tam giác sắt coi như thiếu mất một góc rồi. Cho nên...”

HẾT